

Tatuaj pe glezna stângă

(fragment de roman)

XI. Spaima. Holograf

„**N**ever loved a man more than you.” Zorba e sincer, poate puțin exagerat, după standardele actuale, dar ochii verzi ai englezului strălucesc, în sfârșit; și ei dansează pe grecește.

Data de 21 august presimțeam că va fi una de melancolie, suferință și simțire de mare. (Oare ce era cu data asta? Nici chiar eu nu îmi mai amintesc...). El a plecat în concediu, eu la spital, nu oriunde, ci la Camera de gardă, cu o chestie atât de surprinzătoare, încât am început să cred că fac și eu parte dintre oameni (unii dintre). Ulcerul duodenal – puseu dureros – mă așază, nu prea elegant, printre oameni care parcă își trimit umbra la trăit – nu beau cafea, nu cer sosuri picante pe la restaurante, nu fumează și nu se enervează, înghit noaptea Reny – nu știi ce e și nici cum se scrie, dar știi că P. înghițea. Oare asta nu e iubire? Să am și eu ulcer, ca și el?! Unul micuț, rozuliu, gingaș ca o urechiușă de porc, plutind în castronașu' cu piftie sărbătorească. Minunat, mi-am văzut (un alt) vis(ul) cu ochii!!

Pe la cameră, prin spital, mai la fel – personalul mai amabil cu cei care au o imagine mai aproape de cetățeanul model, și tot fără pături, fără suficiente locuri și femei-medic aranjate și machiate cu grijă. Ținuta mea de discotecă, cu cizme de lac și rochiță de voal, spunea totul, la fel ca și paloarea, accesele de vomă și acele care îmi ieșeau din toate mâinile. Ca să fixeze clești pentru electrocardiogramă a trebuit să-mi dezgolesc gleznela și nu numai, iar atunci viziunea mea – cum în spital vor zice „uite-o pe baba cu tatuaj” – s-a adevărit de pe acum. Toți ochii s-au holbat într-acolo, nimeni însă nu a comentat, iar cauciucul negru l-a acoperit. În afară de tensiune – 71 cu 64... – totul era perfect.

Voi merge acum pe cărări bătătorite și voi spune că în sălile cu neoane sfredelitoare și linoleum rece toți suntem ființe melancolice, trecătoare și supuse sfârșitului – băiatul din dreapta mea – tatuat ca și mine pe tot brațul, dar mai decolorat, nu foloșise suficient ser antibiotic la început și protecție 50 UV la soare – nu s-a trezit în cele patru ore, fata spunea ceva de durere în stomac, bătrânul singur despre eternul și fascinantul tratament pentru hipertensiune pe care absolut toți părinții noștri îl îngur-

gitează. Perfuzia îmi trăgea deja sângele meu, urma să se umple cu el? – dar mă simțeam mai bine. Oare să fi vomitat sânge? nu mi-au spus, dar cred că a fost. G și N. au stat prin spatele lui. C., – dedicat pe viață, este lângă mine mereu. Se face dimineață, ațipesc puțin și simt jena care tresare în tine când îți dai seama că ai depins atât de cei din jur, de la șoferul de taxi și portarul clubului, de la prieteni și barman care ți-a văzut lenjeria dantelată – noroc că nu aveam tanga – până la doctorul brunet de la tv, care îl salva, pe vremuri, și pe C. din crizele de alergii. E atât de simplu să nu mai știi, să nu mai fii. Un pic ametești, un pic spui «mi-e rău», un pic se face întuneric. Întotdeauna când îți revii privești în sus, cerul e un tavan puțin luminos, acoperișul salvării nu are culoare, glasuri necunoscute vorbesc despre tine ca și cum nu mai ești, te întreabă ceva – ce prostie ! – dacă vrei apă sau zahar sau lămâie sau îi auzi cum spun «țineți-o, aduceți un scaun, înveliți-o, scoateți-i ochelarii». Ești iar copil la mama în brațe. Și ei te trag, de oriunde, din puseuri, leșinuri prin oraș, iubiri.

Am semnat că plec pe propria răspundere, dar am promis – eu am fost mereu un pacient cuminte, nu am deranjat pe nimeni – că voi urma tratamente după investigațiile neapărate pe la aparatele ambulatorii, că voi înghiți și voi face totul. Inclusiv să dorm, ceea ce, recunosc, am evitat în ultimul timp. Nici cu hrana nu m-am împăcat prea bine, dacă pot trăi cu aer, ce rost are? Poți dansa, poți stropi cu apă un bărbat cu ochelari când iese din toaletă, poți telefona unor muzicanți din B., care, poate, ne-au uitat deja. Astea sunt miracolele. Totul e să nu te lași. Vacanțele italiene durează trei săptămâni, senzațiile mele, trăirile și năzbâțiile, veșnic. Mi s-a scris pe rețetă vârsta – 38 de ani. Ce vreți mai mult, doamnelor și domnișoarelor? O femeie de 38 de ani care a leșinat la discotecă, dimineața la patru. Cool.

De fapt, eu voiam să revăd pe la prânzișor, când m-am trezit, „Zorba Grecul”. Cum mai uităm... Cum nu mai ne amintim că suntem Bubuline cu bărbații iubiți care „ne pun o mână pe sân și noi le dăm tot ce avem”. Cum uităm să așezăm ventuze trecute prin flăcări pe spinările unor oameni de care ne e (puțin) milă și care ne-au făcut (puțin) fericiți? De fapt, fug și eu de vârsta mea. Știi câți ani am? Nu contează, m-am hotărât să am numai 38,

Debut

vorba cuiva. Dacă un bărbat mi-ar desena, cu mânuțele lui două, o poză naivă, în creioane colorate sau nu, cu o sireună și patru vapoare înșirate pe sfoară în mâna mea, m-aș logodi cu el. Fără să fie amiral. Și chiar dacă m-ar părăsi pentru una tânără sau cu cap frumos, echilibrată și geloasă (așa ceva nu există. Există, palpabilă, doar spaima de a nu fi părăsit.)

Cacoiannys, Mazantzakis, Theodorakis, Bates, Quinn, bărbați adevărați, voi face legătura cu *Holograf* îndată. Și cu dansul de la club și cu dansul lui Zorba. Nimic nu e dificil când trăiește la cote maxime, toate se leagă, se imprimă în cap și dau pe dinafară. „Când un bărbat e plin, ce poate să facă, să pocnească?” Dar o femeie, mamă, gospodină și soție? Dansul ne eliberează, „oprește durerea”, iar la fericire dansăm iar. Teach me dance. Fiindcă „un om are nevoie de un pic de nebunie, altfel nu are cum să taie funia și să fie eliberat”.

Nebunia vine din dans și cânt, din Bremen sau Creta. Și dacă taraful animalelor lui Grimm s-a cam uitat, trupa lui Dănuț ne-a invitat de Valentine's day să o ascultăm. Cocoșul, câinele, măgarul și domnișoarele pisici ne-au încântat după pofta inimii, cu absolut cele mai perfecte melodii despre iubire, specialitatea lor. Ele erau un grup de fete violoniste pe care lumea nu îl prea asculta; dar dacă le adusesse Dănuț... Cum am mai spus, august nu e o lună care să te inspire la prea multe, după afișe colorate și indicații de pe la vecini oamenii pornesc spre destinații tăbăcite, iar alții au probleme cu opțiunile, chiar dacă sunt cinci sau doi (amanți?). Dar pot să scriu detașat despre luna februarie, nimeni nu mă ispitește cu nimic, nu am primit absolut nici o carte poștală, nici un breloc pentru chei și nici o invitație nicăieri. Poate la vulcanii noroioși, dar nu se pune, dacă nu dormi o noapte în afara patului tău, nu e vacanță.

Iarnă și frig, zile ale îndrăgostiților, speranțele că pot pleca la B., la concert. A fost un domn, asta nu contest, când l-am rugat să îmi procure un bilet, pe unde mai găsește, văzusem pe net că nu prea mai erau locuri, și nu reușeam să fac rezervare. Poate speram să cumpere două, dar după ora 17 bărbații se întorc pe la casele dumnealor, își trag treninguri roșii și papuci de la Mariott, de unică folosință; tândălesc în nebunia televizorului. Unul dintre cele trei sms-uri ale acestei relații au cuprins o formulă magică, din două litere și două cifre – „ok. 24”. Adică „iubita mea, ne vedem în 24 și 25, în cămăruța de la Puț, să te țin în brațe, iar tu să te întâlnești cu preferații tăi holografi, care ți-au cântat și dacă m-ai iubi, aș atinge cerul și luna s-ar opri, și ne-am

iubi o viață într-o zi (refrenul lui octombrie, întoarcerea din B. etc. etc.)” Asta era analiza mea pe text, dar pentru că reușise cu un mare efort, așa mi-a zis, și cu un extraordinar noroc, m-am mulțumit cu textul nedecriptat.

Probabil că am expediat iar un sms care l-a speriat, cum ar fi *dacă nu ne pupăm când îmi aduci biletul, voi muri în chinuri*. Și am murit, fiindcă a venit cu mașina, m-a parcat cinci minute la ușa cabinetului fostei soții și nu m-a atins. Dar până a doua zi urma să îmi pun pălăria, cămașa albă, blugii noi, măsura S, în care începusem să încap, vesta roșie și paltonul de fâș, cu puf natural – de mamă găscă? – și guler mișos, pe care mi l-a admirat (singurul, de altfel). Până a doua zi mai erau 16 (șaisprezece) ore, din care două de concert, două înainte, pentru machiaje și alte prostii femeiești, și două la final, pentru autograf. Restul – visare și poate vreo două pentru somnul de frumusețe. Zăpadă în București – o minune. Mă simțeam chiar frumoasă și iubită. Eram chiar fericită, deși îi scriam un bilet cam plângăcios chiar din primul rând, dintre vipuri, pentru mulțumiri etc. și alte conveniențe sociale. Mai ales că nu plătisem biletul. A fost un alt cadou – de suflet, cred – din partea iubitelui meu, poate ultimul.

„Când o femeie cheamă un bărbat în patul ei și el nu vine, Dumnezeu nu îl iartă, e un mare păcătos.” Când îl cheamă la un concert pop despre iubire, e la fel. Dar nu s-ar fi potrivit acolo. Erau doar cupluri închegate, miniștri și niște amorfi care nimeriseră din greșală pe acolo și uitau să aplaude sau să fredoneze versuri pe care nu le memoraseră, oricum. Nu mai fusesem în sala mare, chiar era impresionant, se poate că de aceea am trimis bilețelul lui Bitman – s-a tăiat la montaj –, dar l-a citit și a zâmbit, ne privisem nițel în timp ce presta și doar atunci când o femeie e prea plină – ce poate să facă, să pocnească? Am avut două dorințe – *Așa frumoasă* și *N-am iubit*, restul cu inima, cu primăvara, cu „n-am știut” și celelalte au umplut diferența. Plângeam și dansam, eram singură, dar trăiam de mână cu el toate nebunia acestor emoții adulte, despre care unii au zis că sunt atât de intense încât poți pleca de acasă, noaptea, la trei, cu o singură poșetă pe braț, plus rimelul și rujul.

Starea euforică din timpul concertului m-a făcut să stau la o șuetă cu șeful pazei, care mi-a făcut cadou cd-ul lui *Holograf* – să îmi dea pe el autograful. Trupa asta fusese aproape necunoscută pentru mine până la celebrul cântec despre care i-am scris și lui Dan în bilețelul dat pe scenă. Mai mult a durat așteptarea decât

semnătura pe de copertă, băieții au apărut, nu știam atunci că puteam să fiu mai intimă cu ei, având un prieten comun, dar a trecut. Întîmplarea, combinată cu dorința mea de a-mi băga mâna prin grilajul vieții, ca să fur un trandafir, a făcut să ajung pe strada lui. Nimeni n-o să creadă, dar urmările le voi simți mai târziu, e chiar o coincidență de telenovelă. Văd o poartă deschisă, nu știam la ce număr locuiește și mă întreb de ce e așa la ora 12 noaptea? Din casă iese o persoană, părea un bărbat, eu trec mai departe și văd că este el. Se urcă într-o mașină și pleacă în direcția opusă. Apoi încetinește și îmi face semn cu mâna, vin, urc și mergem o stradă mai încolo, să facă focul în centrală. Eu nu înțeleg nimic, ne oprim la Puțul..., intrăm, îmi spune că mai e puțin până dimineață, eu îl sărut de noapte bună și îmi spune că acum merg acasă, la fel și el. Cum iese un bărbat din casă la miezul nopții ca să pregătească locul de întâlnire, iar peste trei luni se sperie de un alt mesaj, care va fi motivul despărțirii lui de mine?! Va fi la fel ca în alte telenovele, sentință fără apel, recurs, suspendare și contestație la executare care mă va urmări toată

viața mea nefericită, care a început chiar de atunci, care.

A fost inadaptare umană sau atitudinea optimistă a lui Zorba? A fost greșeala mea sau prea plinul care altfel te explodează? A fost iluzia mea că „mă simt în stare să mă lupt cu lumea, așa că lupt” sau am dat buzna într-o lume care nu voia să fie mișcată, scoasă din ritmul ei și aruncată în coșmaruri?

Am visat oameni care mă devorau, sunt obosit, nu am dormit. A fost începutul unui limbaj al trupului care însemna retragere și fugă, zic eu, temperare și spaimă, zice el. Deranj din viața personală, și din comoditatea în care face ce vrea, spun toți ceilalți, acum. Frica de asumarea unei relații intense și pasionale. Adică too much, unii nu suportă asta la 50 de ani. Dacă ar fi știut, poate fugea rupând pământul, spre casă, cum face când întârzie, cu mine. Cum făcea, de fapt.

Eu am justificat, explicat și scuzat ceea ce, povestit altora, a fost un prilej de moment cinematografic, de coincidență din iubire și dor, de „never loved a man more than you”. Da, Zorba, than you. Ascultați muzicanții. Teach me to dance.